

Душею він дитя, хоч голову схилив
Немов дідусь слабий,
Бо від колиски він в недолі пережив
І в труді вік цілий.

Той наймит — наш народ, що поту лле потоки
Над нивою чужою.
Все серцем молодий, думками все високий,
Хоч топтаний судьбою.
Свої доленьки він довгі жде столітя,
Та ще надармо жде:
Руїни перебув, татарські лихолітя
І панщини ярмо тверде.
Та в серці хоч і як прибитім
Надія кращая жие...

Нарід ждав й надіяв ся, що хтось прийде допомогти йому в важ-
ному лихоліттю, покаже шлях як видобутись з економічного занепаду,
та духової темноти. Тимчасом Франко пильно читав, вчив ся та ходив
на університетські виклади, щоб згодом віддати все своє щастє, свої
літа, свій ум для народа, з якого сам вийшов.

Б 1877. році постигло Франка велике нещастє, тоді саме, коли був
він на другім році університетських студій. Його арештовано. В акті
оскарження закинувано йому приналежність до тайного товариства (я-
ке до речі сказавши ніколи не існувало на Галицькій Україні), та зна-
йомість його з Михайлом Драгомановим, котрий як для Росії так і
для Австрії показав ся чомусь небезпечним так, що в своїм часі йому
було заказано з'являтись на австрійській землі. За ті дві провини засу-
джено Франка на шість тижнів арешту, а передтим держано його в
слідчим арешті (інквізиті) »тільки« вісім місяців.

Вийшовши з тюрми мав Франко перед собою замкнений універси-
тет, а про професорську чи яку там иншу урядову посаду не було що
й думати. А до того всего ще й свої відцурались його ї обминали на у-
лиці як небезпечного бунтаря; для молодож людини то вже найгір-
ша самота. Свій тодішний стан душевний висказав він в отсій поезії:

Відцурали ся люде мене!
Сей та той надійде і мине!
Тільки боязно скоса зирне...
Чи боять ся ті люде мене?

Я блукаю, мов звір серед гір,
Серед шуму вулиць містових,
В серцю чую слова мов докір:
Ти проклятий один серед них!